

добро, много за похвала и то ще се сбъдне. Азъ до колкото ми иде отръжки щж направж . . .

Стояновичъ (въ себе си)

Кой ли му е казалъ, че азъ идж да искамъ дъщеря му? Толкосъ по добръ, азъ не се надѣвахъ да тръгне работата, като по масло. (високо) Благодарж ви господинъ Михаиле, вие ме направяте най-щастливъ чловѣкъ на свѣта.

Михалаки.

Нѣма нищо. Чорбаджи Михалаки, или ти както казвашъ, господинъ Михаилъ винаги е правилъ добро, него го знаятъ и голѣмо и малко. Нишани имамъ отъ Султана . . . Е, ти кога искашъ да стане работата?

Стояновичъ (весель)

Че, господине Михаиле, азъ оставамъ на вашата воля: когато речете.

Михалаки.

Азъ мислж, че колкото по-скоро, толкосъ по-добръ. Когато челякъ тури една добра мисль въ ума си, трѣбва да я испълни безъ да се мае, А?

Стояновичъ.

И азъ схмъ на това мнение Господинъ Михаиле, и азъ гледамъ часъ по-скоро да достигна това щастие.

Михалаки.

Азъ обичамъ духовници тѣ. И азъ схмъ самъ отъ такъвъ корень. Дядо ми Партения бѣше игумень въ бачковский манастирь. Вие въ кой манастирь искате?

Стояновичъ.

Ба, азъ мислж, че по-добръ въ черковата въ града. Кой ще му ходи толкосъ делеко?